

CARETTA

MARTIN MOTLOCH

eBook

CARETTA

MARTIN MOTLOCH

BOOKet.cz

2015

Copyright © Booket.cz

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nemůže být reprodukována, uložena v archivačním systému nebo přenášena v jakékoliv formě nebo prostředky na jiné médium, mechanicky, fotokopírováním, záznamem, skenování nebo elektronicky, bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

Vydavatel

Titul CARRETA - vydalo nakladatelství Booket.cz, jako svoji 2. publikaci. Vydání první.

© Booket.cz 2015

© Cover a typo Martin Motloch

Stál jsem na pražském letišti a díval se skleněnou stěnou ven. Drobně mžilo. Na přistávací dráhu právě dosedlo nějaké letadlo. Od kol se mu zdvihl mrak jemně rozprášené vody. Odtud to vypadalo jako pára. To ale byla blbost. Klam.

“Viděls?” otočil jsem se na Adama, který stál vedle mě.

“Měl jsem si to vyfotit,” řekl a pracně vytahoval svůj digiták z pouzdra, které měl pověšené kolem ramen.

Kdysi jsme tak nosili chlebníky, napadlo mě. Na školní výlety. Rohlík s máslem a turistákem v raženém ubrousku a jablko. Sváča. Aby měl mladý pionýr dostatek energie. A hroznový cukr Energit. Žvýkačky nebyly, to byl symbol kapitalistické zahálky.

Nad hlavami nám zarachotily informační cedule. Koncová místa destinací na nich měnila svoji polohu. Naskakovala čísla odbavovacích hal. Nevím, jak se tomu správně říká. Prostě to místo, kde vám zkontrolují palubku a vy jdete pak dál takovým kovovým rukávem přímo do letadla. A nebo na letištní plochu do nízkopodlažního autobusu, co vás odveze kousek dál. Ke stojícímu, čekajícímu stroji. K letadlu.

“Tak kolik?” zeptal jsem se, abych něco řekl. Umím číst a tak jsem to sám viděl.

“Zakynthos 11.25 a hala 9 C.“ hlásil Adam.

Isabella se starostlivě zeptala: “Nemáš žízeň?”

Popostrčil jsem vozík k odbavovací překážce. Před námi už stálo jen několik lidí. Pár dychtivých turistů, co se mrholícího, pražského rána, těší na dvanáct dnů dovolené v Řecku. Syn si to v hlavě pomalu spočítal:

”Tak za hodinu a půl už poletíme!”

“To doufám,” dodal jsem.

“Mamí, půjdeme se podívat ještě do fríšopu,” žadonil náš potomek.

“To víš, že jo,” odpověděla Isabella. “Stejně máme ještě moře času...”

Přepážka. Sundal jsem naše tunové zavadlo z vozíku a šoupl ho na pohyblivý pás. A ještě jedno. Snad nepřekročíme limit!
Ježíš...co to tam vůbec vezeme?

To je otázka, kterou si vždycky položím, když vezmu ten kufr do ruky. Ten těžší. Ale měl bych mlčet. Raději. Poslední roky si už věci na dovolenou nebalím. Přenechám to své ženě. Poctivě vždy připraví komínky oblečení na postel v ložnici a zavolá mě:

“Tak by sis tam měl vzít tyhle tři trička,” řekne.

Vezme prádlo a přesune ho do kufru. Nevím, proč říká tři, když jich bylo pět. Uberu jedno.

“A tyhle dvě košile!” (4ks) Uberu jednu.

“Tuhle si vezmu na cestu,” napadne mě.

“Oblečení na cestu máš zvlášť.” Chvíli se přetahujeme o textil.

“Proč proboha troje dlouhý kalhoty?” ptám se.

“Je to hotel...čtyři hvězdičky!” odzbrojí mě.

Jsem rád, že nebudeme bydlet někde v chýši. To bychom museli vézt nejspíš pilu, sekeru na palivový dříví a rýč na hloubení vodních stružek. Pro případ období dešťů. Adam by to určitě přivítal.

Kufry zmizely někde v útrobách haly a žena na přepážce nám podala přepravní tikety. Pochopil jsem, že je nesmíme ztratit. Asi proto mi je Isabella sebrala rychle z ruky a uschovala u sebe. Byl jsem zpět v realitě. Byli jsme na letišti, teď bez zavazadel a pokračovali k pasovému odbavení. Adam se zatvářil slavnostně, asi jako když opouští vlast.

Ještě celní kontrola. Prošel jsem první a zůstal překvapeně stát za bezpečnostním rámem. Letos moje kšandy alarm nespustily. Pak projela naše prosvícená taška a my se vydali chodbou hledat číslo 9C. Bylo skoro na konci.

Víte, já jezdím na dovolenou docela rád. Když už je všechno rozhodnuto a jste na letišti. Nezaspali jste (jak se mi stalo) a nedošel

vám v pět hodin ráno v Dejvicích cestou k Ruzyni benzín (jak se mi stalo). Ale ani na letišti nemáte ještě vyhráno. Taky můžete pozorovat, jak přilítají ostatní letadla, ale to vaše NE (jak se mi stalo).

Ale být už v letištní hale je přeci jen uklidňující! Toalety nablízku, vaše kufry na cestě kamsi. Ani tu cestovní horečku už nemívám. Nejhorší je však samotný výběr dovolené. Tam se láme chleba. Připadá mi, že by se cesta do vytoužených končin dala sehnat nějak levněji. Na skoro stejný místo. S téměř totožnými službami. Ale, když už je rozhodnuto, tak jsem smířenej.

Jen jednou jsem volal před cestou do Turecka po zemětřesení, jestli je cestování do těch končin bezpečné. Ocenil jsem, že se mi ozval e-mailem pan velvyslanec z dovolené (JEHO!) a sdělil mi, že sice není t.č. na ambasádě, ale co ví, klidně můžu přijet. Že je to bezpečné! Tuhle větu nemám rád. Od doby co jsem viděl Schlesingerova Maratónce.

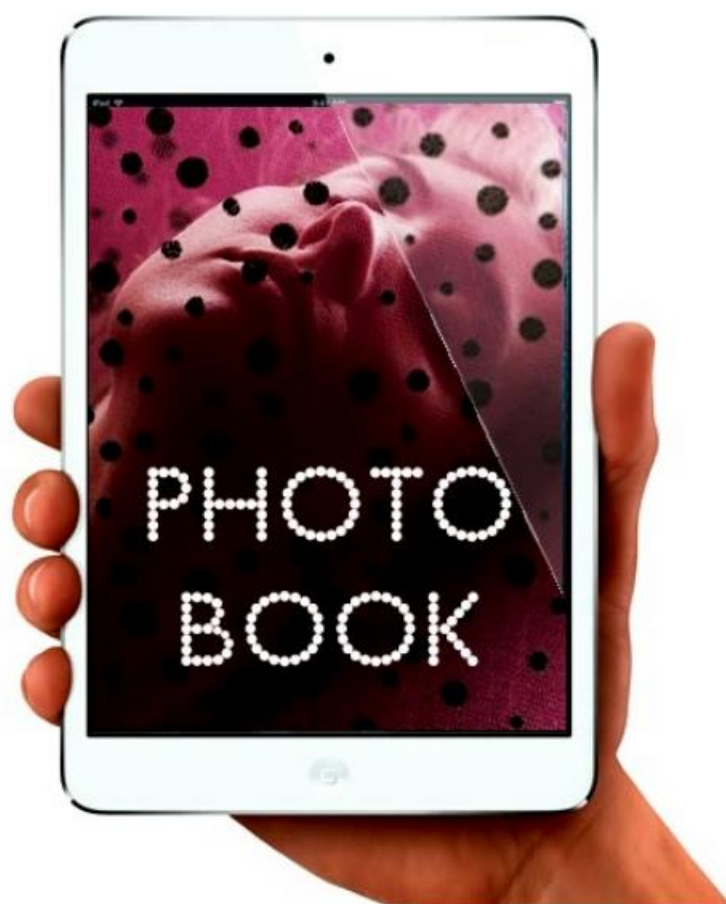
A pak jsme seděli úplně vzadu v trupu Boeingu 737-800. Isabella namítala, že je to část letadla, která se nejčastěji odlomí. Já jsem ji utěšoval, že máme zase blízko na WC. Něco za něco. A pak takovej ten uklidňující rituál: jak si navléci plovací záchrannou vestu, kde jsou únikový východy z letadla a co dělat, když letadlo přistane nouzově na moři. I když nebylo vůbec horko, všiml jsem si, že se někteří pasažéři začali potit.

Už zbývalo se jen připoutat. A pár set metrů rozjezdový plochy a čumák letadla se zapíchl do mraků, co zevlovaly nad městem. Na oknech se objevili drobné kapičky a my letěli tou šedivou clonou. Výkon 54.000 lb ze dvou motorů CFMI tlačil těch 80 tun železného šrotu vzhůru. Ale to se jen tak říká. Nebyl to šrot, ale bílej krasavec, co uveze skoro 190 cestujících a 6 členů posádky a navíc má dolet přes 5000 km...

POUZE
UKÁZKA

V tzv.lite verzi
publikace neobsahuje
všechny texty
ani obrázky
obsažených v knize.

Booket.cz

projekt elektronického nakladatelství
nejen pro výtvarné publikace

Dopřejte svému
tabletů či chytrému telefonu
NĚCO VÝJMEČNÉHO!